

Hồi thứ ba mươi sáu

Khôi Kỳ, Mãng Long Đới Tan Hội Võ

Lúc này mồ hôi đã ra ướt đầm áo quần, Thường Đại Khí thở hổn hển cố vận hết sức bình sinh để chống đỡ với Biện Thương đang xuất kiếm pháp lừng danh Toàn Lịch Kiếm tấn công lão ta như vũ bão. Nhìn vào cuộc đấu Sở Vân lẩm bẩm:

- Khá lắm quả là kiếm pháp danh gia nhất đại tôn sư, danh bất hư truyền. Đào Quang nghe Sở Vân khen như thế thì tiếp lời nói:

- Thường ngày Biện trang chủ đều luyện kiếm trong Phong Nhai động, tại hạ hầu hạ bên ngoài. Có thể nói kiếm pháp của Biện trang chủ đã xuất thần nhập hóa, triển khai theo ý, dùng kiếm khí đả thương kẻ địch trong vòng hai trượng. Tại hạ tuy nhập giang hồ chưa lâu nhưng gặp các nhân vật kỳ tài không ít, có thể nói là chưa có một ai kiếm pháp thần kỳ như Biện trang chủ!

Đào Quang không biết nói sao, nhìn thanh trường kiếm của Sở Vân đeo bên đùi lẩm bẩm nói:

- Sở đại hiệp...

- Đào huynh có ý kiến gì vậy ?

- Không dám, đội nhiên tại hạ nghĩ tới một việc !

- Có điều gì xin Đào huynh cứ nói.

- Sở đại hiệp, thanh kiếm đại hiệp mang trên người hình như là cổ kiếm, hơn nữa tính cách của đại hiệp khác người, cách mang kiếm cũng khác, thấp hơn người khác rất nhiều. Nếu tại hạ đoán không sai, những ai mang kiếm như thế thì tất phải có kiếm pháp đặc dị.

- Đào huynh nói thế hơi quá. Sở mỗ đeo kiếm như thế chẳng qua là thói quen mà thôi. Còn về kiếm pháp Đào huynh thường ngày được chiêm ngưỡng Biện trang chủ, nếu thấy tại hạ dùng kiếm sẽ cười tức bụng thôi!

Đào Quang chưa kịp nói gì thì bỗng nghe một tiếng thét vang lừng truyền đến, Sở Vân cười nhạt nói:

- Thất Ngũ Phù Tinh.

Lúc ấy Thần Hỏa kiến của Biện Thương dật thành một lớp kiếm quang dày đặc, như một bức tường hào quang chói lọi, kinh khí rợn người, những đốm lửa lóe sáng, công phá không ngừng màn ngăn thương tuyệt kỹ của Thường Đại Khí. Mũi thương bạc của Thường Đại Khí vấp phải màn kiếm khí mãnh liệt ấy cứ dội lại, tóe lửa, vang lên

tiếng kêu chất chúa.

Sở Vân đứng ngoài quan sát, lăm lăm:

- Ngân Qua Phi Tinh sắp tắt rồi !

Đào Quang ngay người đứng xem, khề nói:

Sở đại hiệp, Thất Ngũ Phi Tinh của Thường Đại Khí quả là hung hiểm !

Ngay lúc ấy bỗng Thường Đại Khí tung người lên cao hơn năm trượng rồi chúc đầu xuống, lao bổ vào Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương.

Đào Quang bỗng bật nói gấp:

- Á! Thường Đại Khí liều mạng tử chiến rồi !

- Không phải đâu, hấn sắp triển khai tuyệt kỹ đó !

Quả nhiên, khi những đường kiếm của Biện Thương cuộn cuộn cuốn lên, thì thân hình to lớn của Thường Đại Khí đã bay xéo sang bên tám thước, một cánh tay từ dưới sườn hất ra, lập tức bảy đốm hàn tinh thành một dây bay xéo tới như tia chớp. Nhưng Biện Thương đã cười khẩy một tiếng, một màn hào quang lấp lánh quét ra nghênh đón tức thì, Thường Đại Khí thét lên một tiếng, thân hình đảo lộn trong không trung, tay chân không ngừng huy động, nhưng đoá cương tinh phi tiêu ngũ giác liên tiếp bắn ra như một tấm lưới tử thần chụp xuống người Biện Thương vô cùng ác hiểm.

Trong lúc Ngũ Nhạc Nhất Kiếm đang tung hoành bá chủ kiếm dật nên muôn đạo hàn quang ngăn chặn thì Thường Đại Khí đã từ trên không đáp xuống sắc mặt vô cùng kì dị trông thật khủng khiếp. Sở Vân biết ngay thần sắc ấy chỉ có được với một kẻ đã mang tất cả căm thù, liều lĩnh hung ác và điên cuồng trút lên chiêu thức liều mạng cuối cùng mà thôi. Chàng buột miệng nói to:

- Biện đại hiệp ! Có nguy cơ đấy !

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương hơi kinh ngạc, nhìn kỹ vào đối thủ và chợt hiểu, thân hình như một mũi tên vọt bắn ra xa ngoài chín thước.

Ngay lúc ấy Thường Đại Khí chợt cất tiếng cười man rợ, một màn Thất Ngũ Phi Tinh mang theo tiếng rít ghê rợn bay vút ra, lẫn trong đó là ngọn Ngân Qua bén ngọt nặng trĩu bay vút theo. Đó là một chiêu thức cực kỳ độc đáo thâm hiểm được sử dụng trong thế công liều mạng chót cùng này. Cũng may cho Biện Thương nhờ được Sở Vân cảnh tỉnh mà kịp lùi ra xa hơn chín thước đủ để chuẩn bị đối phó. Phi

ting và kiếm quang tiếp xúc nhau, vang lên những tiếng chói tai, hào quang lóe lên như pháo hoa, sáng lấp lánh theo màn kiếm khí rồi tắt lịm đi. Rồi ngọn ngân thương như một con Ngân long bắn vút đến với sức mạnh như sấm sét, xé gió vang lên những âm thanh rợn óc phóng thẳng vào thân hình của Biện Thương.

Lúc ấy Đào Quang giật mình sửng sốt kêu lên:

- Nguy to rồi. Thường Đại Khí đã truyền hết chân lực vào binh khí!

Sở Vân bước tới một bước, mắt trừng trừng theo dõi... Chàng biết khi một cao thủ đã dồn toàn bộ chân lực vào binh khí thì sức mạnh của binh khí vô cùng khủng khiếp, với võ công trác tuyệt của Biện Thương thì việc né tránh chiêu thức ấy tuy không khó nhưng nếu dùng cương kiếm để đón đỡ trực tiếp thì...

Lúc ấy Biện Thương đã thu hồi kiếm thế, hai tay cầm chắc chuôi kiếm, dựng thanh kiếm thẳng đứng ngay trước ngực, tập trung chân lực, bất động chờ ngọn ngân thương lao tới.

Sở Vân nhìn thấy thế thì ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu, nói:

- Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương làm như thế là muốn tỏ ra mình quang minh chính đại cùng địch thủ đấu một chiêu cuốn cùng, quả là một con người lỗi lạc!

Ngay lúc ấy, ngân ngân thương đã bay tới trước ngực Biện Thương. Ông ta quát lên một liệng như sấm nổ, thanh Thần Hỏa kiếm trong tay ông điểm thẳng tới nhanh như chớp. theo chiều hát xéo lên nghe vút một tiếng chói ọc.

Một tiếng “Xoảng” vang lên rung chuyển không gian, hai món binh khí đập vào nhau tóe lửa sáng lóe như ánh chớp, cát đá lá cây bay ào ào, gió rít lên cuốn bụi bay mù mịt.

Ngọn Ngân đao bị Thần Hỏa kiếm chặt đứt làm hai khúc, bay tít lên cao hàng bảy trượng, phản chiếu ánh bình minh lấp lánh, lóe lên rồi rơi xuống, cắm phập vào giữa bãi cỏ.

Cùng lúc, Thường Đại Khí hét lên một tiếng, mồm phun ra một vòi máu tươi, té ngồi xuống đất mặt ngửa lên trời tái mét, đôi mắt thất thần, hoàn toàn kiệt sức, thở không ra hơi...

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm bị chấn lùi bắn ra sau hơn ha bước, khuôn mặt tuấn tú đỏ rực lên lốm đốm những vùng tái xám hai mắt nhìn chăm chăm vào thanh báu kiếm cầm đứng trước mặt, lưỡi kiếm bị mẻ mấy miếng, lốm chớm như răng cửa...

Không gian lặng ngắt, chỉ còn nghe tiếng thở hổn hển đứt quãng - 321 -

của họ Thường.

Đào quang vội bước lên trước hai bước, dừng lại bên cạnh Sở Vân, đôi mắt đau đớn nhìn thanh kiếm bị mẻ đang cầm trong tay chủ nhân. Sở Vân hiểu, đối với cao thủ, binh khí còn quý hơn tính mệnh, binh khí tổn thất, đau đớn biết nhường nào. Chàng nhìn Đào Quang cười, rồi bước tới trước mặt Biện Thương nói:

- Biện huynh, lúc này cho phép Sở mỗ nói một câu không ?

Biện Thương giật mình, tra kiếm vào bao, khom mình bái Sở Vân nói:

- Trong cuộc đấu hôm nay mọi việc đều nhờ vào sự giúp đỡ của Sở huynh, Biện mỗ không dám nói lời cảm tạ! Ôn đức ấy Biện mỗ ghi xương khắc cốt, để cho ngày tháng trôi qua, Biện mỗ không bao giờ quên ân nghĩa ấy...

Sở Vân tươi cười nói:

- Quả xứng danh là Ngũ Nhạc Nhất Kiếm, dù thế nào đi nữa, theo cách nhìn của Sở Vân này thì lẽ nào trên giang hồ ngày nay không có ai còn có con tim hiệp sĩ sao? Biện huynh nói thế Sở mỗ cảm thấy hổ thẹn vô cùng!

Biện Thương sửa lại quần áo, rồi nắm chặt hai tay Sở Vân nói:

- Sở huynh, trên võ lâm, Biện mỗ không hề mang ơn một ai, nhưng không phải là kẻ vô tình bạc nghĩa, luôn sống堂堂 hoàng tín nghĩa. Hôm nay được gặp Sở huynh chỉ vẽ cho mới còn có mạng sống này, Biện mỗ mang một món nợ mà biết rằng không đủ khả năng hoàn trả!

- Biện huynh lại quá lời rồi, Sở mỗ đâu có xứng đáng. Cuộc chiến hôm nay dường như đã kết thúc rồi!

Biện Thương gật đầu, nhìn Thường Đại Khí ngồi dưới đất, nói:

- Thường đương gia, có còn muốn chiến đấu nữa không?

Thường Đại Khí đưa mắt nhìn chăm chăm vào Biện Thương rồi cố dồn sức quát to lên:

- Tất cả thuộc hạ của Khôi Kỳ Đội tuân lệnh ta: Ngưng chiến !

Đang đứng gần đó liều mình ác đấu, mồ hôi ướt đầm cả mặt, vết thương bên vai phải máu chảy đầm đìa, Ngân Biển Đảm La Kỳ nghe thấy thế vội la to:

- Thủ lĩnh, thế này là thế...

Lời lão chưa dứt thì một tiếng thét thê thảm vang lên, tên thủ hạ đắc lực Đại Dao Khách Phan Tồn Nghĩa đã bị chặt mất nửa đùi gục

chết tại chỗ. Nhị Khoái Tử Châu Hàn toàn thân đầm máu đang đứng chết lặng một bên...

Sở Vân từ từ bước đến trước mặt Ngân Qua Phi Tinh Thường Đại Khí, chậm rãi nói:

- Thương Đại Khí, giết Phan Tồn Nghĩa, việc ấy xảy ra trước khi các hạ phát lệnh ngưng chiến, nếu người không đích thân ra lệnh cho thuộc hạ như thế thì e rằng sẽ không còn một thuộc hạ nào của người còn tồn tại.

Trước tình hình đó, Nhị Môn Thần Lôi Vọng, Kim Bồ Đề Tào Công, Nhị Khoái Tử Châu Hàn và ba trong bốn võ sĩ còn lại đều bước đến vây quanh Thường Đại Khí. Bọn họ ai nấy thương tích đầy mình, máu chảy đầm dề nhưng sắc mặt đầy vẻ căm hận mà đành bất lực.

Cuồng Long Bành Mã, Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty, Kiếm Linh Tử Cung Ninh và các thuộc hạ của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm như Xích Kị Truy Phong Lạc Thâm, Tiêu Giang Nhị Quái, Bạch Y Tú Sĩ Đào Quang... đứng ở hai phía đưa mắt nhìn lực lượng đối phương chờ đợi.

Lúc này Ngũ Nhạc Nhất Kiếm hướng về phía Sở Vân bái lễ nói:

- Bây giờ xin Sở huynh đứng ra chủ trì cho tất cả !

Sở Vân xua tay nói:

- Đâu thể được, đây vẫn là việc riêng của Biện huynh và Khôi Kỳ Đội. Tất cả do Biện huynh giải quyết, Sở mỗ đâu dám tham gia vào !

Biện Thương “hứ” một tiếng, vẻ trầm ngâm suy nghĩ rồi bật cười nói:

- Đã thế Biện mỗ lại càng phải phạm luật thôi!

Nói rồi Biện Thương lạnh lùng nhìn Thường Đại Khí nói:

- Thường đại đương gia, sự việc đã đến như thế này, chỉ còn các hạ quyết định mà thôi. Biện mỗ sẽ quyết định những việc còn lại, nhưng tình hình hôm nay như thế này thì tốt nhất các hạ cũng nên tự mình bỏ đi những ý đồ đen tối trong lòng.

Ngân Qua Phi Tinh đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy tử thi chật đất, máu chảy thành sông, trong lòng chợt thấu hiểu ý nghĩa của câu nói mà Biện Thương vừa nói, lão suy nghĩ rất lâu, cuối cùng trầm giọng nói:

- Họ Biện kia, Khôi Kỳ Đội, Mãng Long Hội có thể nói đã bị tiêu diệt hoàn toàn, ý định của người, ta cũng biết rõ. Món nợ máu này sẽ không sao giờ bỏ qua được. Khe núi chứa vàng ở Song Thủ Cốc không bàn đến nữa. Trừ phi người giết chết ta đi, bằng không Khôi Kỳ Đội,

Mãng Long Hội cùng với người và kẻ đột ngột xuất hiện họ Sở kia, nhất định lại sẽ có ngày tắm máu của nhau.

Sở Vân bước tới một bước, cười ung dung nói:

- Thường đại đương gia, người có chí khí lắm, Sở mỗ đại diện cho Kim Điện Minh tiếp nhận điều đó, Biện huynh, chắc huynh cũng không từ chối chứ?

Nói đến câu đó Sở Vân nhìn Biện Thương cười hóm hỉnh, thấy thế Biện Thương cất tiếng sang sảng nói:

- Đương nhiên, nhưng theo thói quen của tại hạ...

Biện Thương ngưng lời, đưa mắt nhìn Thường Đại Khí một cách đầy ý nghĩa, nói tiếp:

- Theo thói quen của ta thì ta không muốn để cho các bạn của họ Thường kia chiếm được tiện nghi.

Thường Đại Khí “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói:

- Khôi Kỳ Đội, Mãng Long Hội thây nằm chật đất, máu ngợp cỏ xanh như hôm nay thì cái mạng của ta có gì mà tiếc, đừng đe dọa vô ích, lão phu có thể mất đầu nhưng không chịu khuất phục. Đã bại dưới tay người, người muốn làm gì thì làm. Nếu như ta mà sợ hãi thì không đáng kể làm lãnh tụ Lục Lâm Lưỡng Hà.

Đám bộ hạ của Khôi Kỳ Đội nhao nhao lên, La Kỳ đỏ mặt quát to:

- Phải, dầu có tan xương nát thịt thì cũng để cho đồng đạo võ lâm biết chúng ta là nam tử hán đại trượng phu.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm hai mắt bỗng vụt lóe tinh quang, bàn tay phải tự nhiên sờ lên đốc kiếm, nhưng Sở Vân đã nhìn sang lắc đầu:

- Đã thế, thì các vị tự đánh giá mình so với Bách Giác Bảo thế nào?

Vừa nghe Sở Vân nói thế thì từ Thường Đại Khí trở xuống, mọi nhân vật của Khôi Kỳ Đội đều tái mặt bởi vì họ quá hiểu uy thế của Bách Giác Bảo so với Khôi Kỳ Đội, Mãng Long Hội lớn hơn rất nhiều lần, vậy mà chỉ một đêm Bách Giác Bảo chỉ còn là đám tro tàn gạch vụn. Bữa nay bọn họ đâu có ngờ được người đang đứng trước mặt họ cũng chính là người đã ra tay hủy diệt Bách Giác Bảo. Toàn bộ những nhân vật của Khôi Kỳ Đội sống người, kinh hãi chết lặng đi....Không gian vụt trở nên yên tĩnh lạ.

Bỗng nhiên từ giữa rừng sâu có một tiếng kêu vang lên khẩn cấp, mọi người vừa nghe thì đều hiểu rõ đó chính là tiếng kêu của một kẻ

đang chạy gấp, mệt quá thốt lên, nhưng giữa buổi bình minh vừa ló dạng này thì có ai vội vã chạy đi vì việc gì thế ?

Kiểm Linh Tử Cung Ninh vội bước ra một bước, cung kính nói:

- Bẩm Minh chủ, cho phép đệ tử đến đó chặn người kia lại .

Sở Vân mỉm cười, khe khẽ lắc đầu, rồi cùng mọi người đưa mắt nhìn về phía rừng cây.

Lúc ấy một giọng nói ồm ồm cất lên từ phía bìa rừng vang đến:

- Mẹ kiếp ! Cái đồ rác rưởi ở phía sau kia, càng chạy thì lại càng động dậy... Hừ, sao mà lũ chim rừng này lăm máu thế ? Buổi sớm nay chắc là có cuộc vui long trời lở đất ngay phía trước ta đây!

Vietkiem.com